

Συνών. παροιμ. τῶν ἀρνιῶν οἱ βερβελιῆς μετὰ τὸ φεγγάρι ξεραίνονται) Ἀνάφ. Συνών. ἀναδοσιὰ 1 γ.

3) Δρόσος πρωινή Κρήτ. Τήν. κ. ἀ. : Μετὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐγένετο ὁ κόσμος γδυμνοχοχλίου Κρήτ. 4) Ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος Κρήτ. : Τὸ σταμνὶ δὲν ἔχει ἀνάδοσι (οὐδὲ σταγόνα). || Φρ. Δὲν ἔχω ἀνάδοσι ἔς τὰ χεῖλη (εἶμαι ἀπορώτατος). Συνών. φρ. δὲν ἔχω δροσιά, δὲν ἔχω σάλιο ἔς τὰ χεῖλη. 5) Ἀνύψωσις τῆς ἐπιφανείας ἀναβλύζοντος ὕδατος Λεξ. Δημητρ. : Εἶχε μεγάλη ἀνάδοσι τὸ πηγάδι μας τοῦτο τὸ χρόνον.

ἀναδοσιὰ ἡ, Κρήτ. Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) Ρόδ. κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναδοσιὰ Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) ἀναδοσιὰ Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. ἀναδοσιὰ Θράκ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναδοσιὰ Ἀστυπ. Θήρ. Α. Κρήτ. ἀναδοσιὰ Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι, παρ' ὃ καὶ ἀνέδοσι.

1) Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενη ὑγρασία Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μῆλ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναδοσιὰ τοῦ τοίχου Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον. β) Ἡ ἐκ τῆς ὑγρασίας τοῦ δαπέδου, τῶν τοίχων καὶ ἄλλων πραγμάτων προερχομένη ὁσμὴ Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναδοσιὰ τοῦ βόθρου - τοῦ βούρκου - τοῦ ὑπογείου Λεξ. Δημητρ. Νοτισμένα τ' ἀσπρόρρουχα κ' ἔχουν ἀναδοσιὰ αὐτόθι. γ) Ἀτμὶς τοῦ ἐδάφους Θήρ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάδοσι 2 β.

2) Ἀδημονία, στενοχωρία (διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἰδ. τὸ συνών. ἀνάδομα 3) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) : Ἀνοιξε τοῖς πόρτες, γιατί μ' ἔρχεται ἀναδοσιὰ Δημητσάν. || Παροιμ. Ἡ ἀναδοσιὰ τοῦ δουλευτῆ ἀναδοσιὰ τοῦ κάνει (ἐπὶ τοῦ ἀέργου, ὅστις στενοχωρεῖται) Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀναδοσιὰζω ἀμάρτ. ἀναδοσιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ. Γεμίζω ἀπὸ μούχλαν, εὐρωτιῶ (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑγρασία γεννᾷ μούχλαν) Θήρ. Συνών. μούχλαζω.

ἀναδοσιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναδοσιάρικος Θήρ. Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1741.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βράσι. Νοτερά κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, καθ' ἣν ἡ ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τῆς γῆς ἀτμὶς καταπίπτει οἶονεὶ βράζουσα εἰς τὴν γῆν ὡς λεπτὴ βροχὴ καὶ ὑγραίνει τὴν ἐπιφανείαν τῆς. Συνών. ἀναδοσιόβροχη.

ἀναδοσιῶ, ἐτυπώθη ὡς συνών. τοῦ ἀζουδιῶ, ἀλλ' ἀνύπαρκτον.

ἀναδοσιόβρασι ἡ, ἀμάρτ. ἀναδοσιόβρασι Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βράσι.

Νοτερά κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, καθ' ἣν ἡ ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τῆς γῆς ἀτμὶς καταπίπτει οἶονεὶ βράζουσα εἰς τὴν γῆν ὡς λεπτὴ βροχὴ καὶ ὑγραίνει τὴν ἐπιφανείαν τῆς. Συνών. ἀναδοσιόβροχη.

ἀναδοσιόβροχη ἡ, ἀμάρτ. ἀναδοσιόβροχη Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 360

Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βροχή.

Ἀναδοσιόβρασι, ὁ ἰδ.

ἀναδοτήμα τό, ἀμάρτ. ἀνεότισμα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδοτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεοτίζω, ὅθεν τὸ ἀνεότισμα.

Ὑγρασία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον.

ἀναδοτής ὁ, Καπ. ἀναδοτῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀναδοτῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Τὸ ἀναδοτῆς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναδοτῆς.

Γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἀπὸ ράβδον μακρὰν ἀπολήγουσαν εἰς δύο ἢ τρεῖς χηλάς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναρρίπτουν τοὺς θερισθέντας στάχους ἢ τὰ ἄχυρα εἰς τὴν ἄμαξαν πρὸς μεταφορὰν εἴτε τοὺς στάχους εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τῆς θημωνιᾶς. Συνών. ἀναδοτῆς.

ἀναδοτῆς τό, Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναδοτῆς.

Ἀναδοτῆς, ὁ ἰδ.

ἀναδοτῶ Χίος (Βολισσ.) ἀναδοτῶ Χίος (Ἀβγών.) ἀναδοτῶ Χίος (Καρδάμ. Νένητ.) ἀναδοτῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀναδοτίζω Χίος ἀνεοτίζω Χίος ἀνεδοτῶ Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀναδίνω καὶ νοτῶ παρὰ τὸ νοτίζω. Ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 101. Κατὰ Γ' Χατζιδ. ἐκ τοῦ οὗς. ἀναδοτῆς. Ἰδ. Ἀθηνᾶν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 113. Τὸ ἀναδοτῶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδοτῆς.

1) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Ἀβγών. Βολισσ. Καρδάμ. Νένητ. κ. ἀ.) : Ἀναδοτῆς ὁ τοίχος Καρδάμ. Νένητ. Ἀναδοτῆς ἡ στάμνα Κρήν. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

2) Ὑγραίνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) : Τὰ σπέρτα ἠνεδοτήσανε καὶ δὲν ἄφαινε Κρήν. Μὴν ἀφίτης δὲ τῇ νύχτῃ τὰ σῦκα, γιατί ἀναδοτῶν Καρδάμ. Σὲ τόσα νερά ἔν' ἔμπορῶν νὰ μὴ ἀναδοτῶν τὰ ποάρια μας αὐτόθι. Συνών. ἀναδίνω Β 5, ἀναδοκιάζω, ἀναρρίχνω.

ἀναδόχι τό, Πάτμ. ἀναδόχιν Κύπρ. ἀνεδόχι Θήρ.

Ἐκ τοῦ λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρήστου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Πβ. καὶ ἀναδεχτός.

1) Τὸ λευκὸν παννίον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνάδοχος κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος φέρει ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἠπλωμένον ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Τὸ ὕφασμα τοῦτο ὁ ἀνάδοχος προσφέρει εἰς τὴν μητέρα τοῦ βαπτιζομένου ὡς δῶρον ἐνθ' ἂν. : Ἐβαλεν τοῦ μωροῦ μου ὁ τατᾶς ἓνα ἀναδόχιν ὁμορφον (τατᾶς = ἀνάδοχος) Κύπρ. Συνών. ἀναβόλαιο, ἀναβόλι 1, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι, λαδίκι, φωτίκι. β) Πληθ. ἀναδόχα, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς τὸν ἀναδεχτὸν διδόμενα δῶρα κυρίως μὲν ἐνδύματα, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλα Κύπρ. Συνών. βαπτιστικά (ἰδ. βαπτιστικός). 2) Παννίον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πλύσιν τῶν ἀσπρόρρουχων διὰ μπουγάδας ἀπλώνουν ἐπ' αὐτῶν τοποθετημένων ἐντὸς κοφίνου καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέτουν στάκτην, ἡ ὁποία διηθεῖται διὰ βραστοῦ ὕδατος εἰς τὰ ὑποκείμενα ροῦχα Θήρ. Συνών. ἀθητερός 2, ἀθομαντήλα, ἀθόπαννο 1, μπουγαδόπαννο, σταχτοπάνα, σταχτόπαννο.

ἀνάδοχος ὁ, λόγ. κοιν. Θηλ. ἀνάδοχη Ἡπ. (Παραμυθ.)

Τὸ μεταγν. οὗς. ἀνάδοχος = ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἐγγυητής.

Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοχος = ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἐγγυητής. Ὁ κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον : ἄσμ.

